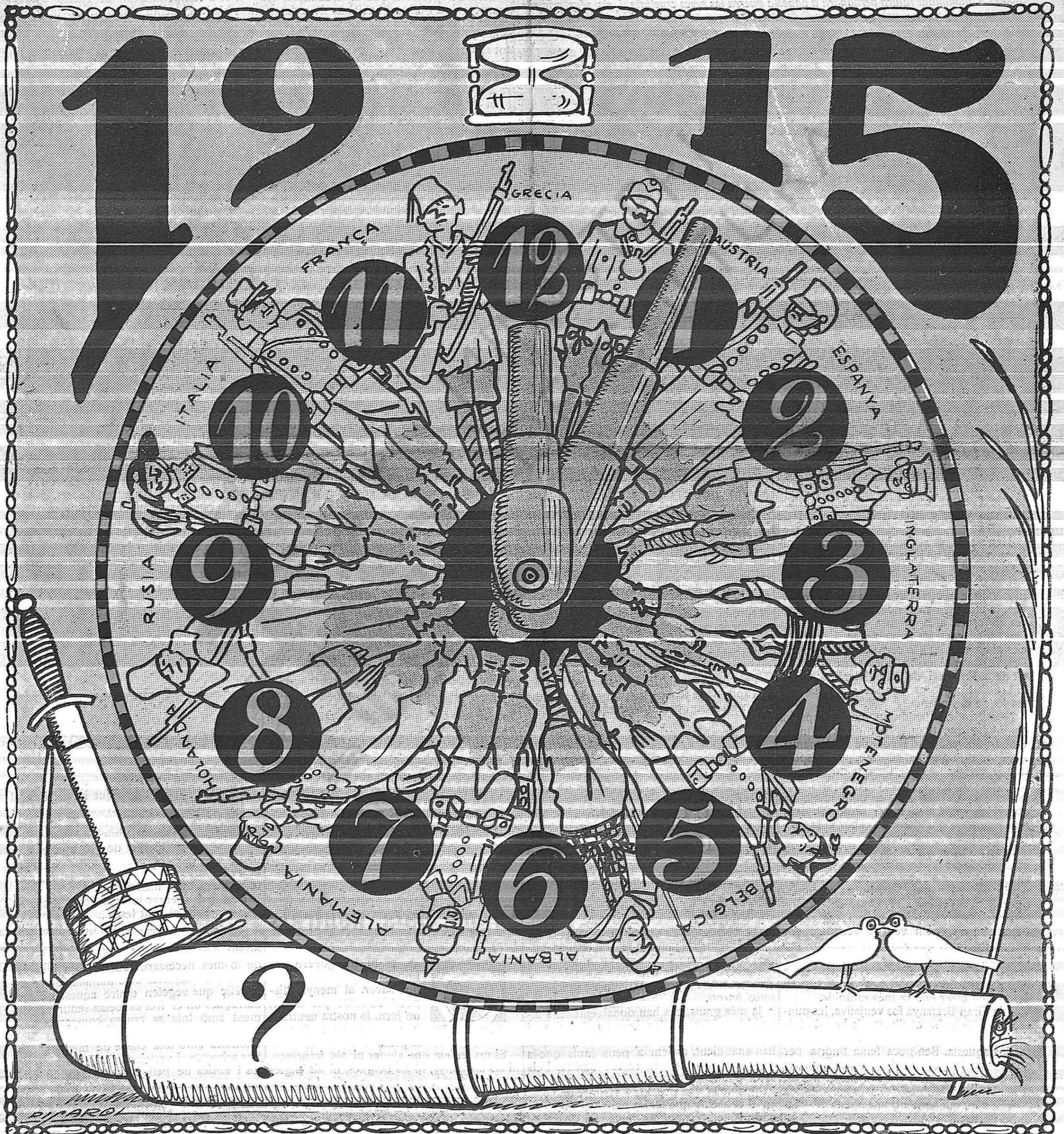

(0138) 1815

LA CAMPANA DE GRACIA

EL RELLOTGE D'EUROPA, EN 1915

Quantes hores tindrem, de pau?... Quantes de guerra?

M. Poincaré, mestre barber

—Ja està bé, ja... Per ara ja n'hi hà prou.
—Esperi's una mica, home, que'l repelaré.

sabria sentí enveja del pastor miserable qui troba pa pels xais allà en la llunyania i no té fel al cor, ni l'ha venut al diable de les ires selvàtiques, humanes ambicions.
J. COSTA POMÉS

Un conflicte curiós

OTS els corresponsals de la guerra ho regoneixen: les tropes indies que Anglaterra ha conduït als camps de batalla de Bèlgica i de França s'han portat molt bé.

Disciplinades, valentes fins a la temeritat, capaces, arribat el cas, dels més heroics sacrificis, els quefes anglesos que les comanden no tenen per elles més que fervorosos elogis.

No obstant, hi hà un moment en que aquesta disciplina i aquesta exemplar conducta flaquejen del modo més lamentable: és el moment de menjar.

—Què és això que'ns doneu avui?—pregunten els valents cipaïos, mirant-se el plat, a l'hora del ranxo.

—Sopa de caldo de bou.

—No'n volem.

I claven el plat en l'aire.

—De què és aquesta carn?—pregunten després, al rebre cada hu d'ells un parell de costelles perfectament rostides.

—De moltó.

—Ex!...

I tiren en l'aire les costelles, com abans hi han tirat la sopa de caldo.

—Breu: que'ls soldats indies, fidels observa-

dors de la seva religió sacrosanta, se neguen rodonament a nutrir-se amb res que procedeixi del bè o del bou.

En và l'administració militar anglesa ha procurat persuadir-los de la bondat i del valor alimentici d'aquestes apreciables besties. Tretze són tretze!

—No'n volem, no'n volem i no'n volem!... Abans que faltar a lo que la nostra religió ens ordena, ens morirem de fam!...

La seva fè—i aquí està la clau del misteri—no'ls permet menjar més que una classe de carn: la de cabra.

En els primers dies de la seva arribada a Europa, els cuiners dels regiments indies varen poder quedar com uns homes, mercès a l'abundant provisió de cabres que de la India havien portat. Acabades aquelles, se'n adquiriren d'altres a França i a Anglaterra; però, agotades poc-a-poc totes les existències, a l'intentar substituir la carn de cabra amb la de bou i la de moltó, els cipaïos, que són gent de nas, han olorat la trampa, i tot se'n ha anat a rodar.

—Volem cabra i res més!... O cabra o la mort!...

No hi hà que dir els apuros d'Anglaterra davant d'aquest conflicte religiós-culinar.

—D'on les trec jo tantes cabres?—diu el general French, mirant, tot consternat, al seu entorn.

Al nord de França ja no'n queda cap. De Anglaterra no poden enviar-n'hi més. Amb les de Bèlgica no cap comptar-hi.

—Cabres, cabres, on sou?—torna a cridar en French, amb vèu afligida.

Pobre general!... Plorar per falta de cabres!...

Que's prengui la molestia de venir a Barcelona, i de les quatre de la tarde per amunt en trobarà totes les aceres plenes.

TIT

La Pau aliada

—Apa, minyons, una altra embestida i és nostre!

d'aquest poble hipòcrita, ignorant i detestable, que invadeix les esglésies per aquestes diades en comptes d'invadir les places públiques per a protestar de la barbarie actual, inconcebible, que regna entre'ls pobles que pretenen ésser bastant cristians i infinitament civilitzats?...

SÒCRATES VI

Pensaments del Gran Kultural

«Les flors creixen i es fan hermoses amb les llàgrimes de la rosada; el meu imperi amb les llàgrimes de les meves víctimes.»

«Si Déu és amb mi, això vol dir que jo soc el seu instrument. Si Déu és contra mi, això significa que és ell el meu instrument.»

«Vui cobrir la terra amb tot un mar de sang per donar-li un bateig digne de la meva grandesa.»

«Els bons governs no han de pensar sinó en alimentar les boques... dels canons.»

«La sang de l'home és lo que va millor per a regar l'arbre de l'Historia.»

«Els interessos de «El Capital», d'en Carl Marx, han anat a parar tots a la meva butxaça.»

«La neutralitat d'Italia em fa l'efecte d'un paraigües antic, d'aquells tan grans. Serveix tant per no mullar-se, com per tapar les mi-series.»

«Entre tants boigs com omplim el món no hi sé veure més que un savi: jo.»

«Si el Cel està a favor meu i de la meua força ¿per què la Terra no vol obeir-me?»

«Fins jo sóc socialista dels de «La Internacional». Per ventura no vui unir a tots els homes... sota la meua bandera?»

«L'única diferència que hi hà entre en Nerón i jo, està en que ell donava certa poesia a les seves ferocitats, i jo les acompanyo... de un 42.»

«No pararé fins que'l món s'assegui damunt la punta de la meua espasa.»

«Si mentres els meus súbdits es barallen jo prego al Cel, és perque vui que li consti a Déu que lo que faig ho faig en nom seu.»

«Nostre Senyor, al nèixer jo, va volguer inutilitzar-me el braç. ¿Sabeu per què va fer-ho? Perque tenia por que, al sortir de l'ou, em vindrien intencions de matar a la meua propia mamá.»

G. K.

DOS MAJESTATS

He vist un remader matant les llargues hores serra amunt, serra avall, d'arbustes catifada; els crestats satisfets baixaven a la prada fugint del lladruc i les pedres voladores.

Ell era rei i sots farrenya fesomia, un pler espiritual del pit s'escabullia; jo era ple de basardes, feia comparacions tot preguntant-me si l'emperador culpable

De la nova mitologia

Mercuri, Déu del negoci i protector dels mercaders

EXERCICI KOLOSSAL

—Ai vatua el món dolent!... Mireu si en sab, d'anar cap-per-vall!

El llop guerrer

Una petita faula, d'en Lessing, a la qual les circumstàncies presents li donen una vivíssima actualitat:

«Un llop jovenet contava a una guineu amiga les heròiques faccies dels seus avant passats.
—El meu pare, de gloriosa memoria,—li deia—va ésser un hèroe; un llop d'una valentia estupenda, d'un coratge espantós.
—Ah, sí?... Què va fer?
—Figura't que durant la seva vida va barallar-se amb doscents enemics terribles... i a tots els va matar.
—I de què va morir a l'últim?
—Oh, de què va morir!... No té res d'estrany que, per fi, morís sota les grapes d'un enemic.

—Ah!...—exclamà llavors la guineu.—Ja ho entenc!... Es que ara tu escrivis el cant funerari del teu pare. I d'un cant funerari a una historia verídica hi va molta diferencia.
—Què vols dir, amb els teus dubtes?
—Que demà que s'escrigui la veritable historia del teu pare es dirà: Els «doscents enemics amb els quals es va barallar el llop guerrer eren doscents anyells inofensius, i aquell enemic que finalment el va matar a ell era el primer brau que s'havia trobat en el camí de la seva vida.»

L. A.

La paradoxa alemana

SONET

Modern empori de l'humà sabé,
de la ciencia i de l'art expressió pura,
¿són aquestos els fruits de ta cultura
cimentada damunt la santa fè?
¿Què s'ha fet ton esprit noble i seré
amb el que engalanaves ta figura,
que avui sols per matar mostres bravura
i per la destrucció sols tens alé?
Paradoxa crudel, si bé explicable,
doncs si sents per l'estudi tant d'amor
i pel treball ton geni és incansable,
si tot ho has conreuat amb tant fervor,
has tingut un descuit imperdonable...
no t'has cuidat de conreuar el cor.

PEPIS

DE LA GUERRA

L'armistici demanat pel Sant Pare, per a que els bel·ligerants abandonessin les armes durant les vintiquatre hores del dia de Nadal, no tingué el més petit ressò en les files dels combatents. A Bèlgica, a França, a Prussia, al Vístula, al Drina i a tot arreu del teatre de la guerra es va fer funció com de costum, sense enrecordar-se ningú del naixement de Jesús, ni del Sant Pare.

Una de les desfetes més grosses i més dignes de registrar-se és la terrible derrota dels austríacs a Serbia, degudament confirmada; i lo més greu per al Emperador és que'l tal fracàs es deu a la desunió de les seves tropes, compostes de gent antipatriota que sols tenen amor a les seves respectives nacionalitats.

Els alemanys segueixen mostrant el seu odi a Anglaterra, que és la seva primordial obsessió, senyalant-se algunes temeritats que indiquen més ganes de fer por al enemic que altra cosa, com per exemple, el fet de volar damunt de Dover llençant una sola bomba que no feu el més petit dany; el llençament d'altres bombes a Sokhatchofe, ciutat russa, matant unes quantes dones i criatures que transcorrien tranquil·lament pel mercat; l'obstinat intent de volar damunt de Londres on no han pogut arribar encara; i el joc constant d'inofensius dirigibles en la regió de Nancy; intents que han sigut immediatament contestats pels aviadors francesos i anglesos, quins han fet, per la seva part, proeses damunt de Metz, Frescaty i altres punts.

Altre combat bastant violent, d'aquest genre, ha tingut lloc darrerament a la vora de Cuxhaven, en el qual han entrat en acció dirigibles, aeroplans, taubes, hidro-avions i tota mena de terribles aucellots, quedant bastant mal parats els que duïen la bandera roja i negra; de modo que d'aquesta setmana pot ben dir-se'n «la setmana d'aviació».

La situació al Nord de França continua tenint bon aspecte per als aliats; francesos i anglesos avancen, poc a poc, però avancen.
Amen.

DEL CLERO

anècdota d'avui, amb la que's comença la serie que tenim el projecte d'explicar als nostres llegidors, ocorregué a la nostra Barcelona en els temps de la revolució, quan els clergues convençuts de

lo molt que'ls estimaven deixaren de recó manteos, teules i sotanes i se vestiren com cada fill de mare o de persona que sol dir-se.

Però era inútil; tan fàcil és conèixer un capellà vestit d'home com una dona amb pantalons. Les faldilles, porti-les qui les porti, deixen rastre. Aixís és que quan ne pasava un tot-hom se tombava; algun veï criava:—Ja't conec, herbeta,—i mols bordegaços deien allò del:—Volta'!

Mossèn Rafel era un beneficiat de Santa Maria; la seva majordona li col·locà a sobre una levita, uns pantalons de Mahó i un berret de copa que'l feien semblar un mico

savi; ella li assegurà que semblava un curru-taco, però ell no se les veia totes i anava escoparrendit pels carrers, arrambant-se a les parets i esquitllant-se per les cantonades.

La seva mala sort el conduí a la presència d'en Tomàs. En Tomàs era un llauner molt lliberal, però molt lliberal; si no fós perque encara era més bromista, diríem que era lliberal i proud.

Com diem se troben, entre dos llustres i en Tomàs s'acosta a mossèn Rafel, li posa una mà a l'espatlla i li diu:

—On vas, corb?
—Què se n'hi dona? Això és un atropell!
—Calla, corb! On vas a fer mal? Que has de matar algun lliberal?

—No, home! vaig a casa.
—A casa, eh? Segueix.
—Home! que voleu? diners?

—Corb! que't penses que soc com tu? segueix!

—Es que...
—Segueix o crido.

Mossèn Rafel, més mort que viu, se posà al costat del seu butxi i comencà a caminar,

camina que caminaràs. Quan el capellà volia protestar en Tomàs deia:

—Corb!
Per fi arribaren a una escaleta fosca, en Tomàs manà:

—Entra!
—Per la mort de Déu, no'm mateu!

—Entra!
—Per la salut de la vostra mare!

—Entra!
—Com vulgheu...
—Fica't darrera de la porta.

—I ara?
—Ara intia.
—Què?

—Que inflis.
—Però...
—Infla, corb!

Mossèn Rafel va fer-ho i en Tomàs, després d'apretar-li les galtes, se'n anà més lliberal que mai i més bromista que en sa vida.

[REI]

REPICS

N any més!...

Abans, quan plens d'esperances i il·lusions, veiem aparèixer aquest dia, saludavem l'entrada de l'any nou amb un 'Visca la República!', i expresavem alegrement la nostra confiança en que no arribaríem al any vinent que no la vegessim implantada.

Avui, trencades les cordes de la lira amb que acompanyavem tan belles cançons, perduda la fè en els homes que diuen dirigir el poble, però conservant-la tota sencera en les idees que han sigut sempre el nostre nord, en lloc de llençar aquell 'visca', que ja de tant prodirat, sembla ridícol, diem senzillament:

—Treballem i confiïm!... El pervenir dels pobles conscients no's construeix amb crits i visques platònics, sino laborant, laborant, laborant sempre....

A Tarifa regna actualment una alegria imensa, a causa dels excel·lents resultats que diu que està donant la pesca de la tunyina.

I sembla que en Dato, al enterar-se'n, ha dit amb molta ingenuïtat.

—Ah! Això els alegra, als nostres proletaris?... Bò és saber-ho. En quan me participin que en tal o qual poble es noten senyals d'indisciplina o descontent, tunyina desseguida.

De lamentable actualitat.

Un enginyer, belga, per més ironia, ha inventat un nou explosiu d'una força tan tremenda que deixa molt endetràs a la melinita, a la lydita, a la cheddita, a la panclastita i a totes les demés

calamitats acabades en *ita* i que tant brillant paper desempenyen en el ram de la destrucció. De combustió rapidíssima, la seva potencia supera en un cinquanta per cent a la de la dinamita i la nitroglicerina, té l'inapreciable ventaja de produir una quantitat de gasos enorme i, ademés, se conserva indefinidament. En fi un veritable tresor.

El nou explosiu que, per dir-ho tot, porta l'armonios nom de *sabulita*, ha sigut ensajat en algunes mines australianes, i diu que ha deixat encantats als que han tingut la sort de veure els seus espantosos efectes.

Gloria, gloria al segle XXI!...

Saben que'n pensem nosaltres, de tot això? Que de segur que a hores d'ara ja hi ha hagut algú—no val a senyalar—que des d'Europa ha telegrafiat a Australia:

«Descubrimet *sabulita* ens ha omplert de de goig. Vé com l'anell al dit! A volta de correu enviïn-ne una bona partida, costi lo que costi. Avui, aquí, tindrà un gran consum.»

Anomalies de les coses.

Mentres l'empresari del «Liceo» declara que no pot tirar endavant, perque el teatre no atrau ja a la gent, els freres de Nostra Senyora de Pompeia (Diagonal, prop del passeig de Gracia) tan coneguts en el rengló de funerals, han llogat en aquella barriada un espaiós local, per a instal·lar-hi un teatre on s'hi donaran espectacles de diversos genres.

Es allò que sol dir-se: Allà on els uns s'hi enfonzen, els altres hi suren.

De totes maneres, si nosaltres fossim del senyor Voipini, ja is penitinaríem an aquesis freres. Ells, empresaris de funerals, se dediquen a fer la competencia al teatre?

Nosaltres, empresaris de teatres, dedicariem el «Liceo» a l'explotació dels funerals.

Mala estrugancia

—Comença en divendres!... Malorum signum!... No més faltaria que comencés també en Juliol i dia 13!

Les bones festes

—Senyors metges, ja cal que'm donguin un bon «aguinaldo», que em sembla que me'l mereixo.

I, qui sab!, pot-ser lo que no s'ha pogut salvar amb *Orfeos* i *Tannhausers*, se salvaria amb *Requiem* i *De Profundis* ben refilats.

El *Butlletí Eclesiàstic* de Vic, publica, íntegra, la tan bombejada Encíclica del Sant Pare Benedicte.

L'hem tornada a llegir i ens mantenim en el criteri d'aquells dos capellans que sostingueren el següent diàleg:

—Reno!... Tu, pare Vicens, ja has llegit l'Encíclica?
—No... Què diu?
—Res.

Dilluns passat, a la capella de les Ànimes, de la Catedral, va celebrar-se la tradicional veneració del còs d'un Sant Ignoscent.

No'n vulgheu de gentada a veure aquell Ignoscent.

Ja sé que devien posar-hi a la capella de les Ànimes:

Un mirall.

Cada any, per la diada de Nadal, fan gran festassa a les esglésies.

A la Catedral es varen fer un tip de tocar la «Tomas», que és la campana més grossa de la diòcesis.

Una vegada, un descregut, d'aquests que no estan mai al tanto d'aqueixes coses de missa, passava pel carrer del Bisbe.

S'acosta a un escolanet i li pregunta:
—Escolta, noi; per què toquen les campanes?
L'escolà, tot formal:
—Perque hi ha uns homes que estiren una corda.

En una sala d'Audiencia:
—Com se diu vostè?
—Fulano.
—De quina nacionalitat és?
—No n'estic segur.
—Com s'entén!... No n'està segur?
—Ja li explicaré. El meu pare era anglès, la meva mare francesa, i jo vaig néixer en aigües d'Amèrica, a bordo d'un barco turc amb bandera alemanya... Amb això, trii!

Gran èxit!

Exit kolossal!

ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

que té l'honor de veure's perseguit pels alemanys de Barcelona

Cuitin a comprar-lo

abans els germanòfils no'ns els agotin

Un tomo 8.º ple d'interessants caricatures

DOS RALS

La sorpresa de l'any novell

— Ai, ai!... Els altres anys sortien de dins d'un ou... No ho sembla pas un ou això...